

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΣΥΡΙΑ

Με την Χάρη του Θεού διανύουμε την πρώτη εβδομάδα του νέου εκκλησιαστικού έτους, προσευχόμενοι η κατακερματισμένη ανθρωπότητα να αποκαταστήσει την κοινωνία της με την ευσπλαχνία, την αγάπη και την συγχώρεση, με την ίδια την ύπαρξη του Θεού.

Βεβαίως η Εκκλησία, ως φορέας και πολλαπλασιαστής του σωτηριώδους μηνύματος του Ευαγγελίου, γνωρίζει πολύ καλά ότι ο αγώνας της ανθρωπότητας να μετασηματιστεί εν Χριστώ γέμει περισπασμών και εμποδίων συχνά δυσπερβλήτων. Άλλωστε η Εκκλησία δεν υπάρχει για τον εαυτό της, αλλά για τον κόσμο. Αν δεν υπήρχε ο κόσμος, η Εκκλησία και η θεολογία της δεν θα είχαν κανέναν απολύτως λόγο υπάρξεως.

Ωστόσο η κοινωνική και ηθική ευθύνη της Εκκλησίας βαρύνει ιδιαίτερα στις ημέρες μας που ο άνθρωπος, ως πρόσωπο αλλά και ως κοινωνία, βιώνει με ένταση μια άνευ προηγουμένου κρίση. Μια κρίση που κατέρριψε τον μύθο ότι ο άνθρωπος δύναται να φθάσει στην πληρότητα μέσα από την αλόγιστη απόκτηση αγαθών υλικών. Μια κρίση που κατέρριψε τον μύθο ότι ο άνθρωπος μπορεί να επιτύχει την ευδαιμονία μέσα από την απεριόριστη κατανάλωση.

Και τώρα που η επίπλαστη ασφάλεια των υλικών αγαθών εξανεμίστηκε και τα καταναλωτικά όνειρα σωριάστηκαν, συντριπτική είναι η επίγνωση ότι ο άνθρωπος έχει μείνει ευάλωτος. Ευάλωτος σε ένα παγκόσμιο περιβάλλον κυνικό, μιά και βρίσκεται σε έναν κόσμο όπου υπάρχει παγκόσμια οικονομία, αλλά όχι και παγκόσμια κυβέρνηση δικαίου και προνοίας για τον αδύναμο. Ευάλωτος σε ένα εθνικό περιβάλλον ρευστό, μιά και υπάρχουν εθνικές κυβερνήσεις, αλλά συχνά χωρίς έλεγχο των εθνικών τους οικονομιών προς όφελος των οικονομικά ασθενών.

Στην Μέση Ανατολή, στον τόπο όπου κατετέθη ο σπόρος της αναγέννησης του ανθρώπου στο θεανδρικό πρόσωπο του Ιησού, δεν απογοητεύει μόνο η αδυναμία της πολιτικής να ελέγξει την αυτόνομη και ανεξέλεγκτη πορεία της οικονομίας. Πολύ περισσότερο καταρρακώνει την ελπίδα και καταπτοεί το ηθικό η αδυναμία των ανθρώπων, πολιτών και πολιτικών, να οικοδομήσουν μια κουλτούρα συνύπαρξης, στηριγμένη στον αμοιβαίο σεβασμό ατομικών και συλλογικών πολιτιστικών και θρησκευτικών αναφορών.

Κι ενώ στη Βόρεια Αφρική ιχνηλατείται το άγνωστο μονοπάτι της ισλαμικής εκδοχής της δημοκρατίας με θετικά προς ώρας δείγματα, στη Συρία γράφεται το πλέον αιματηρό κεφάλαιο της λεγομένης Αραβικής ανοίξεως. Η χώρα, όπου για πρώτη φορά ακούστηκε το όνομα χριστιανός, μοιάζει με το κουτί της Πανδώρας. Οι αντιμαχόμενοι απειλούν να το ανοίξουν, πλειοδοτώντας σε μια ανηλεή σύγκρουση, η οποία κατά κύριο λόγο τροφοδοτείται από την αδυναμία ανοχής της διαφορετικής πολιτικής, φυλετικής, κοινοτικής ή και ομολογιακής ταυτότητας

Και αν τα Βαλκάνια αποκαλούνταν η πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης κατά τον προηγούμενο αιώνα, ενδεχόμενη διάχυση της κρίσεως της Συρίας στην ευρύτερη περιοχή απειλεί να μετατρέψει τη Μέση Ανατολή σε πυριτιδαποθήκη του κόσμου.

Ο Τριαδικός Θεός αξιώνει δύο χιλιετίες τώρα τους πιστούς που ζουν στην Μέση Ανατολή, στην κοιτίδα του χριστιανισμού, να μαρτυρούν ένα “*άλλο σύστημα πατρίδος*” (Ωριγένης, Κατά Κέλσου, 8,75), τη Βασιλεία του Θεού “*ώς έν ούρανῶ καί επί τῆς γῆς*” (Ματθ. 6,10).

Συνεχίζοντας με τη βοήθεια του Θεού την αδιατάρακτη διακήρυξη της καλής αγγελίας του Ιησού Χριστού στις ιστορικές επάλξεις της θρησκείας μας, δράττομαι της ευκαιρίας να εκφράσω τη βαθιά μου ανησυχία για τη συνεχιζόμενη αιματοχυσία στη

Συρία. Διατρανώνω την πίστη μου στην αυτοσυνειδησία της Ορθοδόξου Εκκλησίας ότι ο άνθρωπος, ως εικόνα Θεού, έχει ουράνιες ρίζες, ασυγκρίτως ανώτερες των ταπεινών ενστίκτων που πυροδοτούν την παράλογη βία.

Προσεύχομαι να πρυτανεύσουν η αγάπη και η συγγνώμη, η λογική και η δικαιοσύνη, η ειρήνη και η αδελφοσύνη, *“καί αὕτη ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπό τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ”* (Ρωμ. 8,21). Παρακαλώ τον Παντοδύναμο Θεό σύντομα η σκληρή πραγματικότητα των παθών και των δοκιμασιών να δώσει τη θέση της στην ανάσταση της ανθρωπιάς, ώστε ουσιαστικά να εκφέρουμε το *“Ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν”*.

†0 Αλεξανδρείας Θεόδωρος Β΄

Φωτογραφία από την Ειρηνική Επίσκεψη του Μακ.Πατριάρχου Αλεξανδρείας στο Πατριαρχείο Αντιοχείας
(Δαμασκός, 20-25 Ιουνίου 2007)